

mand for 7de Kreds (Stuel); jeg er gaaet ind paa, hvad der fra en noget yderligere Side var blevet foreslaaet; at der ogsaa skulde være et Medlem af Sognesforstanderskabet i denne Commission; jeg frægter aldeles ikke for, at et saadant Medlem er tilstede der; han vil medføre Sagkundskab og Nærlighed til Sognet, og han vil medbringe, troer jeg, ogsaa Godhed for sin Præst, idetmindste for Præsteembedet. Jeg er gaaet ind paa disse Commissioner, dog ikke, for at de skulde bestemme Forsalg, men for at de skulde vurdere Avlingerne, og derved opnaaes tillige, at der kommer en virkelig passende Taxation tilveie for de forskjellige Kald, og en saadan, der høist rimelig vil svare til Udbyttet. Jeg er dernæst gaaet ind paa, at dersom Præsten vilde selv beholde erdeel af Avlingen, skulde denne nedsættes til et meget lille Maal, og jeg er gaaet ind derpaa, ikke fordi jeg meente, at det var ønskeligt, men fordi jeg troede det nødvendigt at gjøre saa store Indrømmelser. Det, som jeg, imod at gjøre de fra min Side betydelige Indrømmelser, har søgt at redde, er for det Første, at Præsten skulde have Valget imellem, om han vilde drive den lille Avling eller være ganske fri for at drive Avlingen; thi det Forslag, som sidst var stillet, forekom mig at gaae ud paa, at Præsten skulde nødes til at drive denne lille Avling, da det vilde være vanskeligt at faae en saa lille Parcel bortforpagtet. Nu vil Valget være stillet ham, om han enten vil være Boelsmand eller ikke — naar jeg siger Boelsmand, saa kaster jeg ingenlunde Foragt paa denne Stand, men jeg har kun paastaet og paastaaer endnu, at en Landsbypræsts Stilling egner sig til, at han skal være Landmand under en Gaardmands Naar istedetfor under en Boelsmands. Nu skal man idetmindste sige til ham: „Du kan ikke blive Gaardmand, men kun Boelsmand; men Du har aldeles frit Valget imellem, om Du vil være Boelsmand eller slet ikke være Avlsbruger.“ For at ikke Befordringen i sidste Tilfælde skulde komme til at koste ham for meget, har jeg udtrykkelig sagt, at der skulde leveres ham Fourage. Vil man saa sige, at han bliver for heldig stillet, saa svarer jeg dertil: Han bekoster dog Hestene selv, han bekoster Bognen selv og han bekoster Kubsken selv, og

disse tre Ting kunne vel svare til Hestefouragen. Det var altsaa dette, jeg vilde vinde for Præsten, om han vilde have et lille Avlsbrug, eller om han slet ikke vilde være Avlsbruger, naar man ellers ikke vilde indrømme ham et større Avlsbrug. Dernæst, og det er en Sag, der er af en endnu større Bigtighed for mig, bevarede man for Kaldet den Jord-eiendom, der nu er det tillagt, og som er af en stigende Værdi. Det kan egentlig ikke paa nogen Maade være det høie Things Ønske, at en saa vigtig Institution, som Kirken, skal for Fremtiden berøves et af de vigtigste Midler for sin ydre Bestaaen, og et af de vigtigste Midler hertil er, at det, der nu hører til hvert Kald, bliver derved. Nu vil jeg, at disse faste Eiendomme skulde bevares for Kaldene, fordi de ere af en stedsfaste stigende Værdi, og fordi — naar man gjør Eienden løs og drager den ind, hvorved denne Kirkeeiendom bliver mindre sikker — den faste Jordeiendom, hvis dog den bevares, engang i Tiden kan blive det vigtigste Bidrag til at gibe Præsten den fornødne Underholdning. Jeg har foreslaaet, at man skulde forpligte Præsten til at bortforpagte. Den ærede Minister tog mig der i Forvar imod den Indvending fra den ærede Ordsvørs Side, at man egentlig ikke kjendte til saadan Bortforpagtning. Jeg indrømmer, at det er en Forskiel, om man forpligtes til at bortfæste eller ogsaa bortforpagte paa 50 Aar, eller om man paa den anden Side kan bortforpagte paa ubestemt Tid. Jeg foretrak imidlertid denne Bortforpagtning paa Embedstid af to Grunde. Den første Grund var, fordi en Jordlod, der er bortforpagtet paa Embedstid, ikke udsættes for at lide saameget i de sidste Aar af Forpagtningstiden som en Jordlod, der er bortforpagtet paa bestemt Aaremaal. Den anden Grund var den, at der gaves Præsten en Mulighed for at bortforpagte til en saadan Mand, som han ansaae det for godt at staae i Forhold til. Det er foreslaaet, at Forpagtningen skulde stee paa Embedstid og et Aar derved over. Grunden dertil er, at Forpagteren ikke skulde nødes til ved Præstens Død pludselig at bortflytte, men at han skulde kunne have et Aar til at forberede sin Flytning, samt at den tiltrædende Præst ligeledes kunde have et Aar